

Ze stavby do kuldůry.

Jsem naplánovala pro nás. Podařilo se mi totiž urvat lístky, na který už jsem dávno číhala. To jsme ještě neměli Domeček, jezdili jsme na chalupu a já zjistila, že v poměrně dobrý dosažitelný vzdálenosti od chalupy se na Tvrzi Divice hraje divadlo. A! Hraje ho tam Studio Dva. Studio Dva znamená Patrika Hartla a jeho produkci. Jako je třebaas - Vysavač s Bobem Kleplem. Jenže doposud se mi nezadařilo lístky koupit. Až teď. Paradoxně teď, když se leccos uvolnilo a kdy by člověk čekal, že všichni skočej po lístkách, tak já koupila dva a hned do třetí řady a ještě tak, aby si měl Brtník kam složit svoje dlouhý a navíc momentálně i unavený nohy. Skvělýýý!

Těšila jsem se na tenhle víkend moc. Divadlo venku. A na Tvrzi to bude určo moc pěkný. Už jsme kolem ní párkrát jeli, když jsme si zajeli do Žatce na kávičku. Kupodivu i Brtník nedivadelník se nijak nevzpíral a postupem času se i tak jako těšil. Taková malá odměna to bude. Vypadneme ze starostí a půjdem jako velký páni do divadla!

Mno a pak to vypadalo, že celý divadlo bude v ne... tam ne úplně, ale v ohrožení teda bylo. Páč - nejdřív jsem se čímsi přiotrávila. Mám v podezření cuketu, i když nebyla hořká, ale nějak mi z toho vyšetřování vychází jako vítěz. Nejdřív to tak ani nevypadalo, spíš jen tak, že mi nesedlo grilčování. Pak se to ovšem posunulo do zcela zajímavý roviny, kdy to skončilo tím, že jsem následující celý den prospala. Vždycky po dvou hodinách jsem se vzbudila, abych následně opět hybernovala. V průběhu dne se plíživě dostavovala tak ukrutná bolest hlavy, která si v tý hlavě žila jako nějaký zvláštní živý zvíře /ešivá von mi tam nezaleznul brouk nějakěj? □ / a postupně mě paralyzovala. Nejdřív jsem se nemohla jen ohnout, abych "nedostala za uši" . Nic zvláštního. Pak jsem si nemohla ani sednout na bobek, abych něco zvedla. Pak jsem nemohla jít a pak už nic, nesměla jsem se hýbat, jinak přišel krutej trest. Aspoň, že dejchat jsem mohla teda. Fuj, ble a hnus.

Ráno už to bylo dobrý, přežila jsem. A bylo mi natolik dobře, že jsem mohla vyjet i na zařizovací autovýlet. Nakupovací autovýlet, neb Brtník potřeboval nějaký nezbytnostě k rekonstrukci sklepní místnosti, kterou se právě zaobíráme. Už jsme tam navozili to kamení - teda hlavně Brtník, já se svejma kyblíkama jen vypomáhala. A bylo zapotřebí započati další izolování - neboli spojit izolaci stávajíc s tou novou. A k tomu jsme potřebovali navštívit krámek paní Lapkové, který je kousek od chalupy a jak jsem už kdysi několikrát zmiňovala,

krom rakve tu koupíte úplně všechno.

A taky jo, taky jsme tam zase fakt koupili všechno vč. gumoasfaltu, na kterej jsem při nákupu hodila rozmařile dotaz v domnění, že konečně chytím paní Lapkovou do pasti, že ten mít nebude. MĚLA! Stejně jako měla drobnosti vhodný pro výrobu novýho věnce na branku, protože moje proutěný srdéčko s konvičkou vzalo, díky buřinám, za svý. Když jsme byli u paní Lapkový, museli jsme nutně zastavit i na naší oblíbený pumpě Ona, kterou vede fakt báječná ženská a taky u ní seženete na pumpě jinak neočekávaný věci. A má tam dobrý kafíčko a skvělou točenou zmrzku a taky zbrusu novejšej skvělej autobus, kterejžto skýtá prima posezení, když nechcete sedět venku a nebo je nepřízeň počasí. Poseděli jsme a poklábosili s majitelkou, co novýho se událo od podzimka, kdy jsme se neviděli. Jedna novinka mě nepotěšila - paní pumpařce otrávil jejího pesana. A policie pravila, že si lidi (těch otrávených psů po okolních vesnicích bylo docela dost) mají své psy na zahradách zabezpečit a šmidra. ☐ ☐ Co to jako je?? Asi si dovedete představit tu tsunami, co se ve mně vzedmula. No to by se asi milá policie nestačila divit, co bych jim udělala za cambus, tohle mi někdo říct. Ach jo, lenost je hrozná věc. Nechápu, že si to lidi nechají líbit.

Po návratu jsem byla přizvána jako pomocný asfaltérský dělník a měla jsem pomáhat při lepení lepenky. Bože to byl tak ukrutnej smrad. Vzhledem k tomu, že jsem úplně ještě nebyla v ólrajtu, tak to pro mě bylo celkem výživný. No jo, no. Ale když musíš, tak musíš.

Abych se pak zbavila toho puchu asfaltérskýho, vytáhla jsem ohaříky nahoru na kopeček. Nebyla jsem mocna ještě nějakých velkovýkonů, ale stejně bylo vjédro a vyprocházkování byli od rána. A tak jsme si s sebou vzala klikr, abychom si to aspoň udělali takový zajímaví. Jsem ráda vždycky, když se Tali s radostí a zájmem připojí a tak jsme si všichni tři vesele klikali a při tom se klikatili po cestě. Protože to bylo: tuhle na kámen udělat ťapičky, támhle na ten pařez udělat zadní ťapičky. Obíhalo se, pobíhalo se, až jsme došli nahoru. Kde nás přepadla armáda klošů, tak jsme rychle vycouvali a spustili se zase ve stínu úvozu dolů.

Tam se k nám nečekaně na jedno moje písknutí připojil Mouses, kterej bůhví kde celej ten den cáral. Ťapal pak spokojeně s ohaříkama až ke hřbitůvku a kupodivu i civilizovaně přešel s námi. Občas mě vytáčí tím, že si zaleze pod kontejner na uschlou hřbitovní květenu a tam mě pozoruje, co já s tím jako udělám, že nejde s námi. Tentokrát šel.

A protože nás na druhý den čekala ta kuldůra a protože jsme toho za tenhle den měli oba víc, než dost, nepouštěli jsme se už do žádných větších akcí, sedli si na zápraží a těšili se, jak si zítra vyrazíme. No a protože to bude zas na dlouhý psaní, jako vždycky se mnou, nechám to už na příště.